

(Felvinci Ottó felugrik, és ököllel állon vágja II. Tisztet, aki földre kerül, de felpattan, és rá akar rontani Felvincire.)

I. TISZT: *(Visszatartja a II. Tisztet:)* Ne! Most nem kell! *(Felvincinek:)* Ajaj, megütött egy tisztet.

FELVINCII OTTÓ: Hallotta, miket mondott!?

I. TISZT: Állt maga mögött, csendesen érdeklődött a tanítványa felől, és maga rárontott.

FELVINCII OTTÓ: Lekurvázta a barátnőmet.

I. TISZT: Ártatlan érdeklődés volt. Maga viszont ütött. És ennek nyoma van. Nézzen tükörbe! Van magán sérülés? Nincs magán sérülés. Rajta van sérülés? Rajta van sérülés.

FELVINCII OTTÓ: Hallania kellett, miket mondott!

I. TISZT: Nagyon jól hallottam. Azt kérdezte: hogy van a csinos tanítványa, Felvinci Ottó?

FELVINCII OTTÓ: Nem ezt mondta. Nagyon jól tudja, hogy nem ezt mondta!

I. TISZT: Maga felpattant és megütötte. Megütött egy tisztet. Tudja, hogy ezért hány év börtön jár?

II. TISZT: A börtönben fogsz megrohadni!

I. TISZT: A cellában majd szavalhat.

II. TISZT: Ha jól viselkedsz, háromhavonta engedünk beszélőre.

I. TISZT: Megütött egy tisztet. Sajnos a színházat tizenöt-húsz évre el kell felejtenie.

II. TISZT: Örökre.

FELVINCII OTTÓ *(magába roskad)*: Ezt nem tehetik velem!

II. TISZT: De megtehetjük, mert megütött.

FELVINCII OTTÓ: Nem csukhatnak börtönbe. Semmit sem csináltam.

II. TISZT: Dehogynem! A népi hatalom ellen izgattott. Megütött egy tisztet. Holnap már a bíróságon lehet az ügy. Döntse el, hogy haza akar-e menni, vagy letartoztatjuk.

FELVINCII OTTÓ *(megtörten)*: Haza akarok menni.

I. TISZT: Mi sem szeretnénk, hogy börtönbe kerüljön egy ilyen nagy művész.

Ha akarja, elfelejtjük az egészet, hiszen emberek vagyunk. Na, nyújtsanak kezét. Itt írja alá!

(II. Tiszt a kezét nyújtja, I. Tiszt a tollát. Felvinci kikapja a tollat I. Tiszt kezéből, aláír, majd ledobja a tollat és elrohan.)

GÖMÖRI GYÖRGY

Montaigne meglátogatja Tassót

*Oly szomorú látni egy fényes elmét
így elborulva – ő, akinél szebb igéket
nem fűzött össze más, aki a Szentföld
visszavivásáról dalolt, olaszul, ihletetten,
mint Dante óta senki – ő, a költő,
most szótlánul ül egy sötét szobában
és naphosszat maga elé mered.
– Ilyenkor érzem, túl gyarló az ember
és bölcsességünk mit sem ér, ha száz
orvos sem tudja meggyógyítani
azt, aki csak átkozza a jelent.
Egy tiszta szellemet bénít az örület!
(Az észnél nagyobb erő a félelem).*